فرزند راستین ایران

در رثای عبدالمجید ارفعی که صبح دیروز درگذشت

عکس: سهام‌الدین بورقانی

زنده‌یاد دکتر ارفعی در کنار علی‌اکبر صالحی؛ جلسه شورای عالی علمی مرکز دایرةالمعارف بزرگ اسلامی، ۲۶اسفند ۱۴۰۳

کاظم موسوی بجنوردی
رئیس مرکز دایرةالمعارف بزرگ اسلامی

عبدالمجید ارفعی از دانشمندانی است که در انس و الفت و هویت‌بخشی فرهنگی و آشنایی ایرانیان با گوشه‌هایی از تاریخ فرهنگ و تمدن ایران باستان نقش مهمی ایفا کرده است.
علی بلوکباشی

فقدان ایلام‌شناس برجسته و استاد بی‌همانند فرهنگ و زبان‌های باستانی و مترجم خط میخی ایلامی، دکتر عبدالمجید ارفعی مایه تأسف و اندوه بی‌پایان شد.

برگردان «گل‌نبشته‌های باروی تخت‌جمشید» در قالب مجموعه‌ای در سال‌های ۱۳۸۷ و ۱۳۹۵، و«فرمان کوروش بزرگ» در سال ۱۳۸۹ که از سوی انتشارات مرکز دایرةالمعارف بزرگ اسلامی منتشر شد، یکی از فراوان‌خدمات این ایران‌شناس فقید به میهن ماست. همچنین ایشان از سی‌ام آبان سال گذشته به عضویت شورای عالی علمی این مؤسسه درآمد اما شوربختانه تنها در یک جلسه (۲۶ اسفند ۱۴۰۳) از فیض حضور ایشان محظوظ شدیم. آن استاد برجسته با ترجمه فرمان کوروش بزرگ از زبان اصلی (بابِلی نو) به فارسی، اقدامی گران‌سنگ در فرهنگ ایران کرد و همه ما ایرانیان را تا همیشه مدیون و مرهون خود ساخت.

ارفعی سال‌های طولانی، از جوانی تا کهن سالی، سرگرم گل نبشته‌های باروی تخت‌جمشید بود و عمر گران خود را مصروف و معطوف کرد و اگرچه شاگردانی را تربیت کرد و کسانی را پرورش داد تا راهش را ادامه دهند اما حالا و با رفتن او گوهری از کف رفت که جای خالی‌اش پرشدنی نخواهد بود؛ شاگرد بزرگانی چون ابراهیم پورداوود، صادق کیا، پرویز ناتل‌خانلری، محمد معین، بدیع‌الزمان فروزان‌فر، صادق گوهرین، ذبیح‌الله صفا، لطفعلی صورتگر و محمدتقی مدرس‌رضوی. وقتی به مؤسسه شرق‌شناسی دانشگاه شیکاگو رفت، در محضر ریچارد هلک به یادگیری زبان ایلامی و اکدی مشغول شد، درست در همان زمانی که استادش مشغول خوانش گل‌نبشته‌های ایلامی و کتیبه‌های تخت جمشید بود. هلک در آن دوران هر شب چند کتیبه خوانده‌شده را به ارفعی می‌داد تا او از روی متن ترجمه‌شده، کتیبه‌ها را بخواند. پس از مدتی هلک کتیبه‌های خوانده‌نشده را هم به ارفعی داد و او اولین –و شاید تنها- ایرانی‌ای شد که توانست بقیه آن کتیبه‌ها را بخواند و ترجمه‌شان کند. از همین‌رو باید او را از نوابغ روزگارمان دانست که نام ایران را در جهان طنین‌انداز کرد و از چنان جایگاه و پایگاهی برخوردار بود که در تمام کنگره‌های جهانی همیشه جایی برایش بود و قلم و قدمش مرجع و منبع زبان‌شناسان و باستان‌پژوهان. او که به‌واقع فرزند راستین وطن بود. مردی که چنان عرق و عشق به ایران داشت که حتی پس از شکست ویروس کرونا و عوارض تنفسی ناشی از آن، تا همین آخرین دم عمر، دست از پژوهش نکشید و تمام توش و توان خود را مشغول ایران‌زمین کرد.

اینجانب درگذشت استاد ارفعی را به خانواده، دوستان، شاگردان و جامعه باستان‌پژوهی و زبان‌شناسی ایران تسلیت می‌گویم و آرامش روان او را از درگاه پروردگار مسألت می‌کنم.

عالم رمزگشا

درباره زندگی و جایگاه علمی عبدالمجید ارفعی

محمود جعفری دهقی
استاد گروه زبان‌های باستانی دانشگاه تهران

عبدالمجید ارفعی، پژوهشگر برجسته ایرانی در حوزه زبان‌های باستانی، بویژه ایلامی و اکدی بود. او در سال ۱۳۱۸ خورشیدی (۱۹۳۹ میلادی) در بندرعباس، استان هرمزگان، ایران زاده شد. ارفعی تحصیلات عالی خود را در مؤسسه شرق‌شناسی دانشگاه شیکاگو ادامه داد و در سال ۱۹۷۴ میلادی با ارائه رساله دکتری درباره جغرافیای فارس در دوران هخامنشی، از این دانشگاه فارغ‌التحصیل شد.

ارفعی از جمله پژوهشگرانی بود که در زمینه تحلیل و خوانش متون زبان ایلامی تحقیقات گسترده‌ای انجام داد. زبان ایلامی زبان تمدن باستانی ایلام است که در جنوب‌غربی فلات ایران، بویژه در نواحی امروزی خوزستان و پیرامون شوش رواج داشت.

این زبان دست‌کم از هزاره سوم پیش از میلاد تا دوره هخامنشیان (سده چهارم پیش از میلاد) به‌کار می‌رفت. از نظر رده‌شناسی، ایلامی زبانی تک‌خانواده (language iso-late) محسوب می‌شود؛ یعنی پیوند قطعی آن با هیچ خانواده زبانی شناخته‌شده‌ای اثبات نشده است، هرچند فرضیه‌هایی درباره ارتباط آن با زبان‌های دراویدی مطرح شده که هنوز محل بحث است.

مطالعات خط ایلامی نشان می‌دهد که این زبان در طول تاریخ خود با چند نظام نوشتاری متفاوت نوشته شده است. ازجمله: خط ایلامی آغازین (Proto-Elamite)؛ خط میخی ایلامی و خط میخی هخامنشی. در کتیبه‌های شاهان هخامنشی، از جمله کتیبه‌های داریوش بزرگ، متن‌ها به سه زبان فارسی باستان، اکدی (بابلی نو) و ایلامی نوشته می‌شدند. بدیهی است که رمزگشایی خط میخی هخامنشی نقش مهمی در پیشرفت مطالعات تطبیقی و خوانش دقیق‌تر ایلامی داشته است.

استاد ارفعی در گفت‌وگوهای خود اشاره کرده بود که خواندن خط میخی ایلامی یکی از دشوارترین حوزه‌ها در علم زبان‌شناسی باستان است و در زمان او تعداد بسیار کمی از پژوهشگران جهانی توانایی درک این زبان را داشتند. لازم به ذکر است که در مطالعات زبان و خط ایلامی شماری از پژوهشگران برجسته بین‌المللی و ایرانی فعالیت کرده‌اند.

این افراد شامل کسانی هستند که در رمزگشایی متون، تحلیل ساختار زبانی، تطبیق متون چندزبانه، یا نظریه‌پردازی‌های زبانی مشارکت داشته‌اند. جرج کامرون، ریچارد هلک، مارک گاریسون، اریک اشمیت، ران زادوک از جمله دانشمندانی‌اند که همراه با گروهی از دانشمندان دانشگاه شیکاگو درباره متون ایلامی گِل‌نوشته‌های باروی تخت جمشید پژوهش کرده‌اند.

استاد ارفعی توانست به خوبی از حاصل تحقیقات پیشین بهره ببرد و بخشی از گِل‌نوشته‌های مذکور را در سال ۱۳۸۷ با عنوان «گل‌نوشته‌های باروی تخت جمشید» در انتشارات مرکز دایرةالمعارف بزرگ اسلامی منتشر کند.

یکی دیگر از خدمات استاد ارفعی ترجمه منشور کوروش بزرگ (Cyrus Cylinder) است. این منشور که به زبان بابلی نو (اکدی) نوشته شده، از زمان کشف آن در سده نوزدهم تاکنون بارها به زبان‌های گوناگون ترجمه شده است. هنری راولینسون از اولین آشورشناسانی که در قرن نوزدهم در خواندن متون میخی بابلی نقش داشت. او و هم‌نسلانش زمینه علمی لازم برای خوانش متن منشور را فراهم کردند.

تئوفیلوس پینچز اولین پژوهشگری بود که در اواخر قرن نوزدهم متن استوانه را بررسی و بخش‌هایی از آن را منتشر کرد. پس از او سیدنی اسمیت آشورشناس بریتانیایی و از مسئولان موزه بریتانیا نسخه‌ای علمی از متن اکدی منشور منتشر کرد. لئو اوپنهایم و امیلی کورت از دانشمندان دیگر بودند که به تکمیل ترجمه منشور کوروش پرداختند. در ایران استاد ارفعی اولین کسی بود که ترجمه فارسی این منشور را در سال ۱۳۸۱ در مرکز دایرةالمعارف بزرگ اسلامی منتشر کرد.

پس از ایشان ترجمه‌های دیگری نیز از این منشور فراهم شد که دسترسی به این اثر مهم را میسر ساخت. این ترجمه‌ها کمک کرد تا دیدگاه‌های جدیدی درباره حقوق بشر و تاریخ ایران باستان منتشر شود و توجه جهانی به اندیشه‌های ارزشمند متفکرین ایرانی جلب گردد.

آخرین نکته اینکه استاد ارفعی مؤسس تالار کتیبه‌ها در موزه ملی ایران بود و سال‌ها در سازمان میراث فرهنگی ایران به آموزش زبان‌های باستانی و سامان‌دهی و انتشار متون خط میخی پرداخت. او همچنین به عضویت در شورای عالی علمی مرکز دایرةالمعارف بزرگ اسلامی منصوب شد که این امر نشان‌دهنده اهمیت علمی و فرهنگی پژوهش‌های اوست. استاد ارفعی به‌واسطه تحقیقات مستمر و تلاش‌های علمی موفق به دریافت نشان خورشید کمیسیون ملی یونسکو و نشان ایکوم ایران گردید.

همچنین جایزه Nowruz Award در سال ۲۰۱۶ به پاس تلاش‌هایش در حفظ و معرفی متون باستانی به ایشان اهدا شد.

آنچه همواره دیدار استاد ارفعی را برای همگان دلپذیر می‌ساخت، رفتار مهربان ایشان بود که با ارزش‌های علمی ایشان آمیخته و از ایشان استادی یگانه ساخته بود.

> آنچه همواره دیدار استاد ارفعی را برای همگان دلپذیر می‌ساخت، رفتار مهربان ایشان بود که با ارزش‌های علمی ایشان آمیخته و از ایشان استادی یگانه ساخته بود

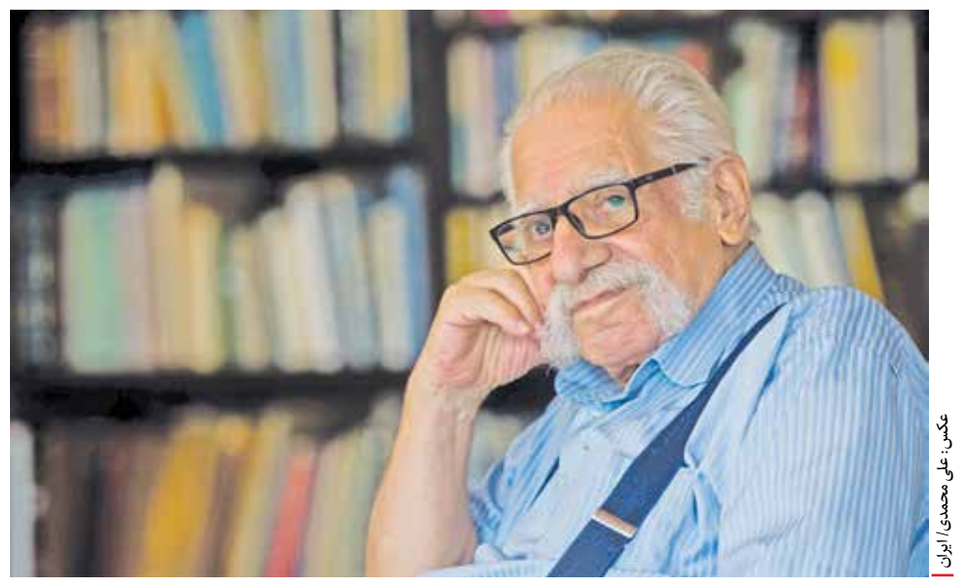

عکس: علی محمدی/ ایران

مردی از جنس تاریخ

عبدالمجید ارفعی متخصص زبان‌های ایلامی و اکدی در ۸۶ سالگی درگذشت

یاد

مریم شهبازی
گروه کتاب

خبر درگذشت پروفسور عبدالمجید ارفعی، ظهر دیروز منتشر شد، کوتاه و بی‌حاشیه. ارفعی نه یک استاد معمولی بود و نه صرفاً یک مترجم متون باستانی. او از آخرین بزرگانی بود که می‌توانست تاریخ ایران را بی‌واسطه، از دل گل‌نبشته‌هایی چند هزار ساله بخواند. با رفتن او، بخشی از توان‌مان برای خواندن گذشته‌مان خاموش شد. مردی که دانشگاه‌های مطرح جهان منتظر یک اشاره‌اش بودند تا کرسی آموزشی به او بدهند، هرچند هرگز نپذیرفت و با اتمام دوره‌های آموزشی و تحقیقاتی به ایران بازگشت؛ آنقدر عاشق این آب و خاک بود که با وجود همه بی‌مهری‌ها هیچ‌گاه از ماندن ابراز پشیمانی نکرد: «اینجا خانه من است، اگر عاشق نبودم به سراغ این رشته و گل‌نبشته‌ها نمی‌رفتم، همین جا می‌ما نم و همین جا می‌میرم.»

ارفعی از معدود بازماندگان متخصص زبان‌های خط میخی ایلامی، اکدی و بابلی جهان بود؛ تنها دارنده مدرک دکترای جهان در این رشته‌ها که سال‌ها شاگردی ریچارد هلک، ایلام‌شناس و آشورشناس آمریکایی مشهور را کرده بود. او را اولین مترجم منشور کوروش کبیر از زبان اصلی به فارسی هم می‌دانند. با این همه، مهم‌ترین دغدغه‌اش نه عنوان بود، و نه افتخار.

مترجم منشور کوروش

شش سال پیش، برای گفت‌وگو درباره چند کتاب آماده چاپ، به دفترش در فرهنگستان هنر رفتم. قرار بود مصاحبه‌ای درباره ترجمه‌ها باشد، اما گفت‌وگو به هشداری مهم رسید؛ ترس آرام مردی که می‌دانست ممکن است بعد از او، دیگر کسی نباشد که این زبان‌ها را بداند.

عبدالمجید ارفعی، ۹ شهریور ۱۳۱۸ در بندرعباس به دنیا آمد؛ شهری که در آن سال‌ها، فاصله زیادی با جهان آکادمیک و تحصیل درباره زبان‌های باستانی داشت. در آن گفت‌وگویی که ۲۴ فروردین ۱۳۹۸ در روزنامه ایران منتشر شد، بی‌هیچ مقدمه‌ای به گذشته برگشت و از خانواده‌اش گفت: «پدرم بازرگان مواد غذایی بود و با وجود آنکه در حد ابتدایی قدیم درس خوانده بود اما شعر می‌گفت و اغلب مواقع، حتی وقتی فارغ‌التحصیل کارشناسی زبان و ادبیات دانشگاه تهران شدم بهتر از من درباره ادبیات صحبت می‌کرد. مادرم اما سواد چندانی نداشت، با این حال همه ما تحصیلاتمان را ادامه دادیم و هرکدام به سراغ ذوق و سلیقه‌مان رفتیم.» مسیر زندگی ارفعی خیلی زود از جغرافیای تولدش جدا شد و تحصیل در دبیرستان البرز و دارالفنون، او را وارد نسلی کرد که بعدها نقش مهمی در فرهنگ معاصر ایران ایفا کرد. مسیر تحصیلی‌اش از همان ابتدا به زبان‌شناسی و تاریخ گره خورد: «از میان خواهر و برادرها، من به دنبال ادبیات و مطالعه در خصوص زبان‌های باستانی رفتم، البته پیش از آن همه برادرها در مدرسه البرز درس می‌خواندیم، من دیپلم طبیعی گرفتم و از آنجایی که چشمم آسیبی جدی دیده بود قادر به درس خواندن نبودم، به نزدیک‌بینی شدید مبتلا شده بودم و پزشکان من را برای یکسال از مطالعه منع کردند.»

حسرت استاد برای شاگردانش

علاقه عبدالمجید ارفعی به زبان‌های باستانی، نه ناگهانی بود و نه دانشگاهی صرف: «علاقه من به تاریخ و زمینه‌های مرتبط با زبان‌های باستانی به دوران کودکی و نوجوانی‌ام بازمی‌گردد. آنقدر که وقتی مشغول تحصیل در دبیرستان شدم به طور خودآموز دست به یادگیری فارسی باستانی زدم، اوستا را خواندم و زبان پهلوی را هم یاد گرفتم.» سفر و ادامه تحصیلاتش در آمریکا، به توصیه استادان بزرگی مثل خانلری و پورداوود شکل گرفت، در دانشگاه‌های پنسیلوانیا و شیکاگو آموزش دید؛ جایی که شاگرد ریچارد هلک، ایران‌شناس و ایلامی‌دان برجسته شد. او اولین فردی بود که دکترای زبان ایلامی گرفت؛ زبانی که حتی در محافل دانشگاهی غرب نیز متخصصانش به تعداد انگشتان دست بودند: «۲ سال در دانشگاه پنسیلوانیا اکدی خواندم، بعد از آن به شیکاگو رفتم و تا ۵ سال همزمان با اکدی، ایلامی هم خواندم. اولین ایرانی فارغ‌التحصیل این رشته هستم.»

پروفسور ارفعی در سال ۱۳۵۴ به ایران بازگشت؛ با هدفی مشخص، راه‌اندازی آموزش آکادمیک زبان‌های باستانی و تربیت نسل بعدی. اما این هدف هیچ‌گاه به‌طور کامل محقق نشد. او بارها تأکید کرد که مسأله فقط کمبود متن نیست، نبود ساختار است: «در کشور خودمان هنوز دانشگاه‌ها برای این رشته بهایی قائل نیستند، آن هم با وجود تلاش‌های بسیاری که هم قبل و هم بعد انقلاب انجام داده‌ام.»

ترسِ آخر، رفتن بی جانشین

یکی از مهم‌ترین نگرانی‌های عبدالمجید ارفعی، نه حجم کار سنگین، بلکه نبود جانشین بود. او به‌خوبی می‌دانست دانشی که منتقل نشود، با مرگ عالمش دفن می‌شود. او از معدود شاگردانش گفت و اینکه برای هیچ‌یک امکان ماندن فراهم نشد: «در ایران چند شاگرد را تربیت کردم که از ایران رفته‌اند، خب اینجا که کار برای این رشته‌ها نیست.» از پارسا دانشمند گفت، با افتخار و اندوهی هم‌زمان: «پارسا دانشمند که از دوران دبیرستان تحت آموزشم بود تا چندی دیگر باید از رساله دکترای خود دفاع کند و هم‌اکنون شاگرد اول آکسفورد است... چرا برگردد؟ اینجا جایی ندارد که برگردد.»

بخش عمده‌ای از عمر علمی ارفعی صرف ترجمه و بررسی حدود پنج‌هزار لوح هخامنشی شد؛ گل‌نبشته‌هایی که عمدتاً در دانشگاه شیکاگو نگهداری می‌شوند. این متون، برخلاف تصور رایج، فرمان‌های شاهانه یا متون حماسی نیستند؛ بلکه اسناد اداری، اقتصادی و روزمره‌اند و تصویری زنده از کارکرد واقعی امپراطوری هخامنشی ارائه می‌دهند. وقتی از بازگشت لوح‌ها به کشورمان پرسیدم، پاسخ داد: «به گمانم اصلاً بحث موانع قانونی در میان نیست... متأسفانه دلسوزی چندانی در خصوص بازگرداندن این لوح‌ها و گل‌نبشته‌ها به کشور صورت نمی‌گیرد.»

ارفعی بارها از دشواری همکاری با نهادهای خارجی هم گلایه کرده بود: «ما برای دیدن عکسِ چیزی که مال تاریخ خودمان است، باید منتظر اجازه بمانیم.» و مهم‌ترین نگرانی‌اش از آینده بود: «نگرانم اگر فرصت بیشتری برای زندگی نداشته باشم این کتیبه‌ها هیچ‌گاه منتشر نشود. تنها حسرتم این است که بروم و بعد از من کسی قادر به خواندن این یافته‌های باستان‌شناسی نباشد. ای کاش مسئولان اهمیت این مسأله را درک کنند.» و حالا در ۸۶ سالگی، پیکرش در آغوش همین آب‌وخاک آرام می‌گیرد.

> پروفسور ارفعی از معدود بازماندگان متخصص زبان‌های خط میخی ایلامی، اکدی و بابلی جهان بود؛ تنها دارنده مدرک دکترای جهان در این رشته‌ها که سال‌ها شاگردی ریچارد هلک، ایلام‌شناس و آشورشناس آمریکایی مشهور را کرده بود

■ **آیین تشییع شادروان دکتر عبدالمجید ارفعی، جمعه، هشتم اسفند، ساعت ۱۰ صبح در مرکز دائرةالمعارف بزرگ اسلامی به نشانی میدان شهید باهنر (نیاوران)، خیابان شهید پورابتهاج (کاشانک)، نرسیده به سه‌راه آجودانیه، شماره ۲۱۰ و آیین تدفین ایشان، یکشنبه، دهم اسفند، ساعت ۱۰ صبح در حافظیه شیراز برگزار می‌شود.**

فراخوان مناقصه عمومی
نوبت دوم

مشعل پویا

شرکت مشعل پویا اسپادانا (زیر مجموعه هلدینگ پترو پالایش اصفهان) در نظر دارد جهت احداث ۵۰ مگاوات از نیروگاه خورشیدی ۳۰۰مگاواتی و پست افزاینده نیروگاهی (به‌صورت EPCF) اقدام به برگزاری مناقصه عمومی همراه با ارزیابی فنی از پیمانکاران رتبه ۱ (یک) پیمانکاری در حوزه نیرو، نفت یا گاز نماید.
لذا از مناقصه‌گران واجد صلاحیت و شرایط لازم دعوت می‌گردد جهت دریافت اسناد، ضمن پرداخت مبلغ ۱۰۰،۰۰۰،۰۰۰ (یکصد میلیون ریال) به‌حساب شبا شماره IR۰۲۰۰۱۳۰۰۱۰۰۰۰۰۰۰۰۰۳۴۵۰۹۸۳۹۰۷۰ به‌نام شرکت مشعل پویا اسپادانا با شماره ملی ۱۴۰۱۱۴۰۴۲۷۱ و شماره ثبت ۷۱۸۰، تصویر فیش واریزی و تصویر درخواست کتبی خود را در پیام‌رسان ایتا به‌شماره موبایل ۰۹۱۳۳۱۶۸۱۶۵ ارسال نمایند.
آخرین مهلت زمانی دریافت اسناد مناقصه: تا ساعت ۱۲:۰۰ روز چهارشنبه تاریخ ۱۴۰۴/۱۲/۱۳
برای این مناقصه جلسه توجیهی در خصوص دریافت اطلاعات فنی، تکمیلی و رفع هرگونه ابهام در نظر گرفته شده است. تاریخ جلسه مورخ ۱۴۰۴/۱۲/۱۰ خواهد بود و محل و ساعت جلسه با شرکت‌کنندگان هماهنگ خواهد شد. لذا مناقصه‌گران جهت شرکت در جلسه توجیهی می‌بایست تا تاریخ ۱۴۰۴/۱۲/۰۹، با ارسال درخواست رسمی لیست ابهامات و سؤالات خود را به‌همراه اسامی نفرات جهت شرکت در جلسه توجیهی براساس نام، نام خانوادگی، شماره تلفن همراه و تصویر کارت شناسایی در پیام‌رسان ایتا به‌شماره موبایل ۰۹۱۳۳۱۶۸۱۶۵ ارسال نمایند.
آخرین مهلت زمانی ارائه پیشنهاد و ارسال پاکات مناقصه: ساعت ۱۲:۰۰ روز دوشنبه تاریخ ۱۴۰۴/۱۲/۱۸
مبلغ ضمانت‌نامه شرکت در قرارداد: ۵۰،۰۰۰،۰۰۰،۰۰۰ ریال به‌صورت ضمانت‌نامه بانکی چک بین بانکی یا واریز نقدی می‌باشد.
مدت قرارداد: ۱۸ ماه
هزینه درج آگهی روزنامه به‌عهده برنده مناقصه می‌باشد.

آگهی مناقصه عمومی
نوبت اول

شرکت تابیران در نظر دارد **مناقصه تهیه کابل‌های فشارضعیف پروژه ساختمان مرکزی شهرداری قزوین را به‌صورت نقدی و تهاتر با املاک شرکت** را مطابق شرایط ذکرشده در اسناد مناقصه برگزار نماید.
از علاقه‌مندان دعوت می‌گردد جهت دریافت اسناد مناقصه به‌آدرس ذیل مراجعه نموده و یا با شماره تلفن ۴-۸۸۶۳۸۰۳۱-۰۲۱ داخلی ۳۷۳ و ۰۹۰۱۴۴۴۰۸۹۶ تماس حاصل نمایند.
آدرس دفتر مرکزی شرکت: تهران، خیابان فاطمی غربی، خیابان سیندخت شمالی، تقاطع گردآفرید، شماره ۲۳
آدرس پروژه قزوین: قزوین، میدان جانبازان، بلوار مطهری، جنب بیمارستان زکریای رازی، ساختمان مرکزی شهرداری و شورای شهر قزوین
شرایط مناقصه:
مهلت دریافت اسناد مناقصه از روز پنجشنبه مورخ ۱۴۰۴/۱۲/۰۷ می‌باشد.
مهلت ارائه پیشنهادات تا پایان وقت اداری روز شنبه مورخ ۱۴۰۴/۱۲/۱۶ به دفتر مرکزی شرکت می‌باشد.
زمان بازگشایی پاکات مناقصه روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۴/۱۲/۱۷ در دفتر مرکزی شرکت می‌باشد.
شرایط معامله در محل مناقصه موجود می‌باشد.